

Viure als Pirineus, 16/07/26

Irene Ferrero: “Jubilar-se als 42 és possible: cal estalviar, saber invertir i tenir més cultura financera”

Irene Ferrero Domènech va néixer el 1984 a Mieres, a la Garrotxa, i fa deu anys que viu a Prullans, a la Cerdanya. Va estudiar a l'Escola Superior de Comerç de la UAB. Acaba de publicar 'Com jubilar-se als 42', un mètode d'estalvi i inversió per aconseguir la llibertat financera a qualsevol edat.

Acabes de publicar 'Com jubilar-se als 42'. És un llibre d'autoajuda?

Sí, ho és. Diria que és un llibre de finances molt senzill i d'autoajuda. Amb el pas dels anys he anat veient que la gent té zero cultura financera. Ens han ensenyat a estudiar molt i treballar molt, però amb els diners què en fem? Ens els gastem cada mes? Si cada mes ens els gastem, l'any següent haurem de continuar treballant. És per això que el llibre parla de l'estalvi, dels deutes i dels bancs.

Al llibre parles de l'engany del consumisme i de treballar per gastar...

Els bancs ens fan endeutar per tot: per comprar una casa, per comprar un cotxe, per anar de vacances... Estem a la roda de treballar i pagar deute i cada dia que passa ens empobrim més. Al final, els bancs són els grans guanyadors amb els interessos, les hipoteques, les assegurances de vida i tot els que ens volen vendre. És una roda d'on costa molt de sortir-ne.

Al final, els bancs són els grans guanyadors amb els interessos, les hipoteques, les assegurances de vida i tot els que ens volen vendre. És una roda d'on costa molt de sortir-ne.

És possible jubilar-se als 42?

Sí, i tant. Jo mateixa ho he fet. Tenia hipoteca, tenia crèdit, tenia tot el que em van voler vendre, ho vaig acceptar tot. Em vaig adonar que el que guanyava se n'anava tot a pagar quotes: el dia 1 cobrava i el dia 5 ja no hi quedava gairebé res. Quin engany, pensava; quina poca cultura financera tinc i, segurament, tenen moltes altres persones que no han sabut guardar una part del sou per estalviar-lo i invertir-lo en alguna cosa que pugui donar un rendiment.

Irene Ferrero amb el seu llibre

I com es fa això?

La idea és desprendre's de tot el deute i estalviar i aquest estalvi invertir-lo en coses que puguin donar rendiment. El tema rau a entendre que els diners són una eina que no és només per consumir, sinó per moltes altres coses. Aquesta eina l'hem de saber utilitzar d'una manera diferent de la que ens han ensenyat. Com tractem els diners? A l'escola i a l'institut això no s'ensenyava. Al final, es tracta d'aprendre a no dependre d'un salari mensual.

Treballar fins als 67 és un engany?

Sí, és un engany. Tota la vida ens tenen treballant quaranta hores durant quaranta anys per arribar a la jubilació i haver passat els millors anys de la nostra vida anant a treballar. Què ens queda als seixanta-set?, poca cosa: un salari que ens dona l'Estat i que pot penjar d'un fil, sempre supeditat a tantes situacions sobrevingudes. El llibre proposa tenir una part de diners estalviats i invertits que ens donin un rendiment per no haver de dependre de l'Estat. Has de pensar que, segurament, moltes jubilacions seran més petites del que ens diuen. Al final, l'engany de tot plegat és el consum, la publicitat... Quan tenim els diners, sembla

que els hem de consumir inexorablement, que hàgim de tenir forçosament moltes coses per ser feliços, moltes coses que no ens fan falta.

Treballar fins als 67 és un engany. Tota la vida ens tenen treballant quaranta hores durant quaranta anys per arribar a la jubilació i haver passat els millors anys de la nostra vida anant a treballar.

Què et va portar a deixar-ho tot i venir a viure a la Cerdanya?

En aquell moment era autònoma, tenia un petit negoci d'artesanía, comercialitzava els productes a través d'internet, i el vaig portar cap aquí dalt. Vaig llogar un petit local a Prullans on fabricava i venia per internet. El negoci l'he tingut fins ara, però aquest any m'he jubilat.

D'aquí el llibre...

M'he jubilat i ara del que tinc ganes és d'explicar a més persones que això és possible, que no cal treballar fins als seixanta-set o treballar tota la vida. Treballar uns anys, tenir uns diners ben invertits i fer-los servir com una eina, no només de consum, és possible. De fet, no cal arribar fins a no haver de treballar gens a l'hora de la jubilació, és possible disposar d'una part de diners que t'arribin mensualment o anualment i que et permetin treballar només mitja jornada. Això ja canvia la vida a moltes persones.

Estic molt satisfeta de la decisió que vaig prendre ara fa deu anys. Jo també treballava en una feina que no volia, al final no m'aportava res, era repetitiva i vaig arribar a la conclusió que no volia fer allò, volia fer una altra cosa.

Al llibre parles del despoblament i, paradoxalment, també del problema de l'accés a l'habitatge...

L'accés a l'habitatge és el principal problema que té avui la Cerdanya. No existeix oferta de lloguer residencial, és a dir, per tot l'any. Als pobles hi ha moltes cases que gairebé tot l'any estan buides, però el lloguer que no està enfocat al turisme o a la residència temporal és avui inexistent. Al llibre explico que invertir a comprar cases per destinar-les exclusivament al lloguer residencial permanent seria interessant.

Quin balanç en fas d'aquests anys a la Cerdanya?

Estic molt satisfeta de la decisió que vaig prendre ara fa deu anys. Jo també treballava en una feina que no volia, al final no m'aportava res, era repetitiva i vaig arribar a la conclusió que no volia fer allò, volia fer una altra cosa. El que m'agradaria amb aquest llibre és que hi hagi més cultura financera i que hi hagi més gent que intenti sortir de la roda de treballar-gastar, treballar-gastar, i més en el cas que es trobin amb un deute pel mig.